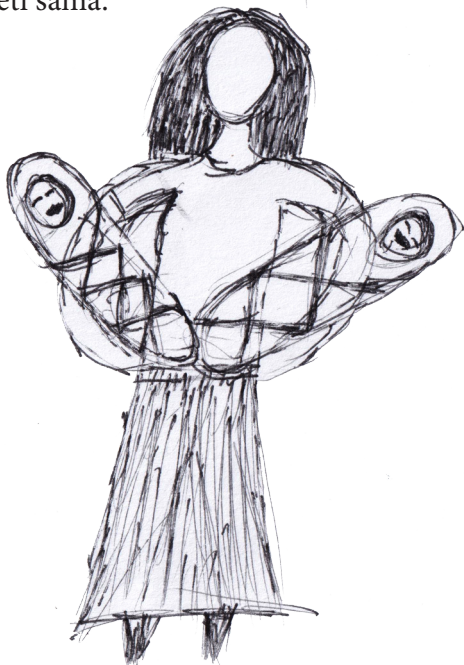

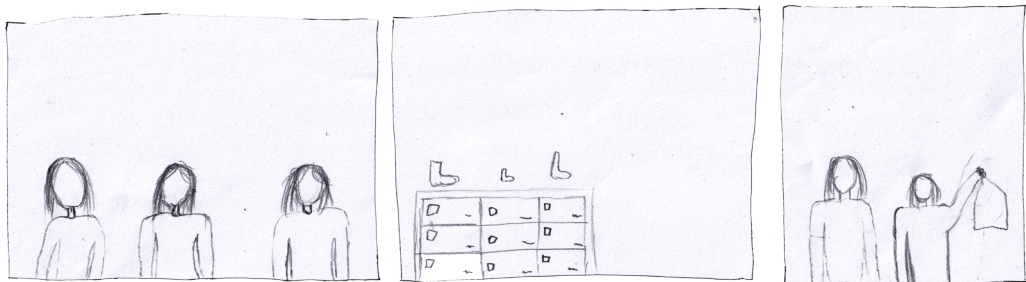

Elen Chytilová s dětmi

1. března 1954 se v Košicích na Slovensku narodila dcerka dvou doktorů Elen Chytilová. Po dokončení střední školy se sama přestěhovala do Prahy. Tam se poprvé zamilovala a provdala se za svého prvního manžela, se kterým měla velmi brzy a krátce po sobě dva syny. Manželství však po narození synů skončilo a Elen zůstala na výchovu dětí sama.

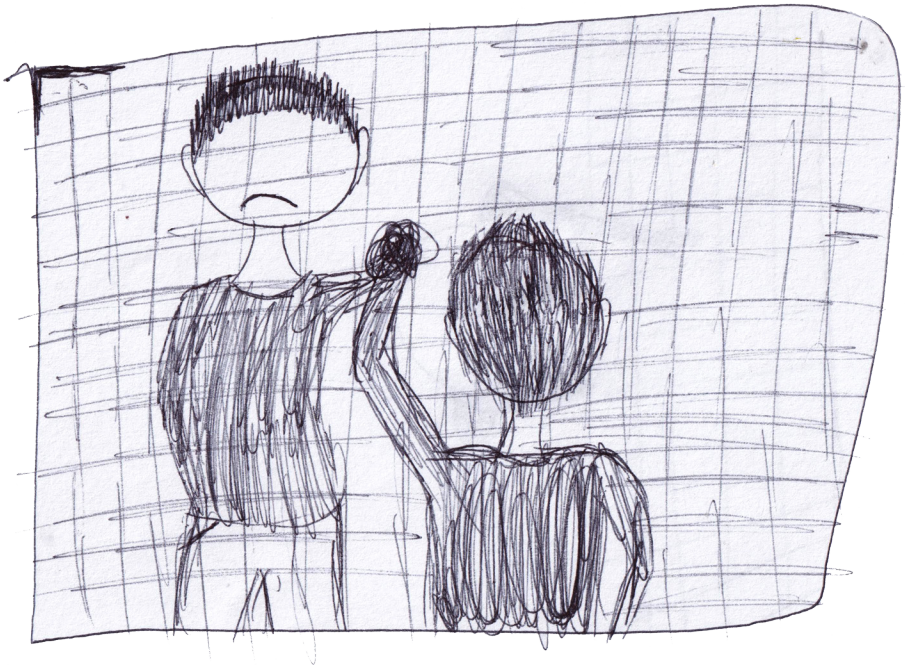

V té době byl velký problém sehnat oblečení, všechno se muselo shánět, třeba zimní boty. Výrobky byly často nekvalitní. Jezdilo se do Německa a tam se člověk dostal jednou za čas. V Praze jako nákupní centrum byla Kotva, lidé již ráno čekali dlouhé fronty, ale nevěděli, co dostanou, jestli se jim podaří koupit kabát, nebo naopak boty, anebo také nic. Neexistovalo reklamovat zboží jako dnes, prostě jste si věci museli nechat.

Paní Chytilová dávala děti do jeslí a do školky, nejpozději do 8 hodin musely být obě děti ve svých patrech. Po 8 hodině je vychovatelky do školky či do jeslí už nepustily. „Bylo osm nula dva, a zavřela dveře a nepustila mě.“ A v tuto chvíli se vyskytl problém, co s dětmi.

Děti v jeslích musely povinně nosit erární tenké plátěné „kalhotky“, matky jim nemohly dát teplejší oblečení. A děti si hrály venku na sněhu jen v těch tenounkých kalhotkách. Nemohly ani běhat po dvoře, musely si hrát na písku. Když pak seděly na tom mokrém písku, tak byly neustále nemocné.

Mezi hřištěm školkového dvora a dvora jeslí byl plot. Paní Chytilové si dokonce jednou stěžovala vychovatelka, že její syn velmi zlobí. Proč? Protože se přes plot držel se svým vlastním bratrem za ruku. „To byl prohřešek!“

Ve třech letech vzali do školky dítě, jen když umělo zavázat tkaničky, zapnout knoflíky a utřít si zadek. „Umí to některé dítě ve třech letech? To byl trénink, to bylo hrozný, věčně ty šňůrky za sebou táhly...“ To byly ale dané podmínky, jinak dítě do školky nevzali. Vychovatelky se nechovaly k dětem moc dobře.

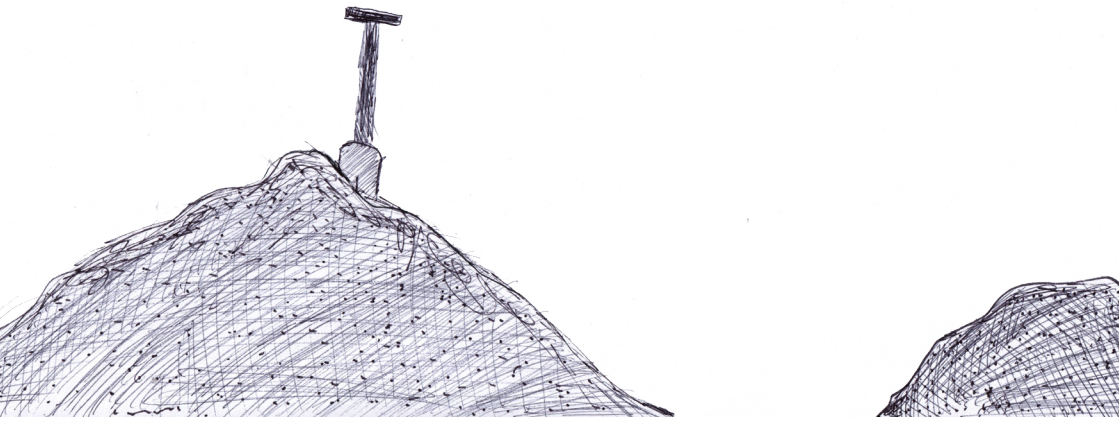
Paní Chytilová byla na děti sama a vychovatelky to takzvaně vycítily a svezly se na ní. Hrozily jí, že vyhodí jejího staršího syna ze školky kvůli tomu, že se odpoledne počůrává. Paní Chytilová se jednou náhodně od jiné vychovatelky mezi řečí dozvěděla, že se počůrávají všechny děti. Ale kde byli oba rodiče, tam si toho nevšímalý, jen matce, která byla sama, způsobovaly problémy.

Jednou se vypravila na rentgen s oběma dětmi, kde potkala mladého pana Chytila. Panu Chytilovi se velmi zalíbila, a tak si ji našel v lékařské složce. Našel si její adresu a poslal ji pozvánku na společné setkání. Paní Chytilová pozvání přijala a zanedlouho se konala svatba.

Poté, co se s paní Chytilovou objevil ve školce i manžel, viděly vychovatelky, že má zastání, a vše začalo být v pořádku.

Když se pak paní Chytilové narodila dcera a byla na mateřské, tak jí nechtěli vzít děti do školky. Řekli jí, že se o ně má postarat sama, když zůstává doma. Celá rodina se později přestěhovala do starého domku v Roztokách, který začal pan Chytil opravovat a přestavovat.

„S podmínkami se lidé potkávali i tady, třeba, když se stavěla v Roztokách družina a rodiče chtěli, aby jejich dítě chodilo do družiny a do školky, tak rodič musel odpracovat určitý počet hodin za každé dítě. Někdy nebyla práce, a tak někoho nechali přesypávat písek z jedné hromady na druhou a druhý den zase naopak.”

„Bylo to těžké, ale už je to za náma. Byla to těžká doba a myslím, že jsme všichni rádi, že je pryč.” shrnuje paní Elen Chytilová.